

органъ, чрезъ който „да издумами всичко, що са е набрало въ грѣди, въ тѣзи злочести четири години, да повдигнемъ въпроса на нравствено-политическата свобода и да ся откликнемъ на страждущия народъ, който задъ ряса-та и калмавката посяга врѣхъ чалма-та на босфорския болванъ и глѣда да ритни и едно-то и друго-то“. (бр. 1, г. I, 1871 г.). Още отъ първия брой „Дума на българските емигранти“ се старае съ откровеностъ, смѣлость и твърдостъ да изрази болкитѣ на угнетения народъ, да начертае пътя на неговото нравствено и политическо освобождение, пътъ, който, споредъ Ботйова, е единъ единственъ — революцията. Както „Свобода“, тъй и „Дума на българските емигранти“ отрича други пътища, други начини или методи за извоюване на свободата, освенъ революцията. Съвършено невъзможно било тя да се добие чрезъ дуализма между българи и турци. Най-злѣчно Ботйовъ жигосва, съ свойствения си саркастиченъ езикъ, ония, които дори за мигъ биха могли да смѣтнатъ за възможенъ единъ съвмѣстенъ животъ между българи и турци, „този трупъ на смъртенъ оджръ“; тази Турция, която била на разпадане и никакви дипломатически изкуства или европейски инжекции не могли да я спасятъ отъ хирургическия ножъ. Свободата не можела да се очаква и отъ методата, възприета отъ българскитѣ просвѣтители — чрезъ училището да се подготви освобождението. Не се отрича значението на учението и възпитанието по принципъ, но не било възможно да се разпространяватъ тѣ при наличността на единъ угнетителенъ режимъ. И на българския народъ, чието бѣдеше било свѣтло, тъй като ималъ всички елементи да води самостоятеленъ културенъ животъ — оставало едно единствено срѣдство — „народната революция, радикалния прѣвратъ, кои-то сж триумфални врата за всѣки народъ, особено за нашия, кой-то нѣма преминало, нѣма настояще, а има едно само бѣдѣще и бѣдѣще свѣтло, защото съ други-ти славяне той ще има що да каже на свѣта, що да внесе въ човѣщина-та“ (бр. 2, г. I, 1871 г.).

Успоредно съ разглеждането на положението въ Турция и възможноститѣ за освобождаването на българското племе вестникътъ се спира бѣгло и на политиката на великитѣ сили къмъ Турция и поробенитѣ балкански народи. Не одобрява желанието на Европа да запази на всѣка цена „статуквото“ на Балканитѣ, препорѣчвайки на Турция реформи.

„Дума на българските емигранти“ засѣга и въпроса за панславизма и идеята за югославянската федерация. Обявява се противъ стремежитѣ на панславиститѣ за обединяване на южнитѣ славяни подъ скиптѣра на Русия. По отношение на образуването на една югославянска федерация се изказва благосклонно, но при условие образуващитѣ я народи да бѣдатъ напълно свободни. Съобщавайки за появата